

EL COM I EL PER QUÈ DEL TU

HEllegit l'article publicat en el número 50 corresponent al mes d'abril sota el títol "EL TU", signat per en Pasqual Ferrer en el qual el seu autor es queixa de l'ús que es fa del tractament de "tu" en lloc del "vos-tè" perquè, segons diu en Pasqual (com pots veure et tutejo), està de moda, exposant tot un seguit d'exemples sobre els que caldria molt d'espai per matisar degudament cadascun dels exemples que exposa, alguns certament vàlids, però això no vol dir que tots ho siguin, al meu entendre, i per tant em limitaré a exposar el que jo en penso del tuteig i les meves pròpies experiències. Per començar (això ja es veu venir) he de dir que sóc partidari del TU sempre i quan, és clar, s'emprí degudament, amb respecte i fins i tot afecte, que això és el que importa. Cal, doncs, saber com i perquè del Tu. Per la meua part sempre he estat partidari del tuteig quan aquest comporta afecte, confiança envers l'altre, no pas emprar-lo amb to despectiu, sinó ben al contrari, afectuosament, com a prova d'amistat, de confiança, i encara més, de germanor.

Arrel d'aquest tema que segons sembla tan preocupa a l'amic Pasqual (puc considerar-te així?) fa ja algun temps, no massa, el Full Dominical publicava un escrit d'una columna com té per costum fer-ho, signat per Joan Guiteras i Vilanova, en el qual s'exposava el fet que un senyor que havia estat ingressat en un hospital es queixava perquè les infermeres i els metges el tutejaven. Fou això el que m'impulsà a escriure la meua opinió i experiència de les dues vegades que vaig estar ingressat, la primera a la Residència de la Vall d'Hebron amb caràcter d'urgència a la unitat de coro-

nàries (el cor no funcionava massa bé) i la segona a l'Hospital de Granollers, també a urgències, quan vaig patir una trombosi que em paralizzà tota la part dreta del meu cos. Doncs bé, tant a la Vall d'Hebron com a l'Hospital de Granollers, tot el personal sanitari, metges, infermeres i la mateixa germana, em tutejaven i jo també a tots ells, i així ho féu també el capellà. La meua carta explicava també que això tant com els medicaments, m'ajudà molt a no perdre la moral, a sentir-me acompanyat i fins i tot volgut per totes aquelles persones desconegudes per mi fins aleshores; jo no era el malalt de l'habitació número tal o qual, sinó en Juli, més encara, el germà Juli que els necessitava, i quan vaig poder sortir per tornar a casa meua com a prova d'agraïment i afecte per part d'ells, als qui encara avui després del temps transcorregut, sovint els telefono: no els oblidaré mai, i d'això, ara m'adono, fa justament aquest mes de maig, cinc anys.

Pel que fa a l'article del Full Dominical, vaig rebre molt aviat la resposta del seu autor, agraint sincerament la meua carta i afegint que potser algun dia en faria ús; i així fou no trigà pas gaire a publicar a la seva columna habitual del Full, sense posar-hi el meu nom, és clar, el contingut de la meua carta, ben diferent per tant del que exposava aquell altre senyor indignat del tuteig. Com a prova del què he dit i perquè ningú pugui pensar que només he volgut portar la contrària a l'opinió que sobre el TU ens explica en Pasqual (torno a demanar perdó per la confiança que emprenc), transcripció literalment l'acomiadament de la lletra que vaig rebre d'en Joan Guiteras i Vilanova:

"Jo et desitjo -faig servir el "tu"- que compleixis amb goig la teua tasca de catequista de la qual estàs orgullós. Fas un bon servei a l'Església. Que Déu t'ho pagui! Gràcies pel teu escrit. Potser algun dia en faré ús. Perquè també és bonic el teu testimoniatge. Disposa sempre d'aquest prevere, Joan Guiteras i Vilanova."

A més de tot el que he explicat, fa nou anys que empès per l'Esperit Sant -no puc dubtar-ne- al potser més d'un centenar d'infants i juvenets el primer que els dic i demano és que em tutegin, i no per això mai he copsat en cap d'ells la més minsa falta de respecte, al contrari, ens hem estimat mútuament. I encara vull afegir: quan preguem, oi que diem *Pare nostre* que estem en el Cel ... i no pas *Pare meu*? doncs si confessem que invoquem un mateix Pare això equival a dir que som germans, o no?, doncs llavors jo crec que els germans poden, és més, s'han de poder tutejar no creieu? Podria allargar encara molt més aquest tema, però penso que amb tot el que he intentat dir n'hi ha prou, si més no, perquè cadascú pugui treure'n les seves pròpies conclusions. Vet aquí el que volia comentar sobre l'escrit "EL TU", i penso, confio, no haver ofès a ningú.

Juli G. Valls

**Revista
ROQUEROLS
Cinc anys donant
la millor informació de
La Roca!**

**PEIXOS
COMI**

Anselm Clavé, 47
Tel. 842 08 52

Espronceda, 67 baixos
Tel. 842 08 43
LA ROCA

**LLIBRERIA I
PAPERERIA**

NATI

La Placeta, 18
Telèfon 842 11 91
LA ROCA

**FABRICA
DE TEIXITS**

**JOSEP
CATOT**

Telèfon 842 01 35
LA ROCA

**CONTRACTISTA
D'OBRES**

**MARTÍ
ROVIRA**

Ramon Campoamor, 3
Telèfon 842 01 19
LA ROCA